



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **EGÚ Brno, a.s.**, se sídlem Hudcova 487/76 a, Brno, zast. Mgr. Martinem Charvátém, advokátem se sídlem Krkoškova 2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č. j. KUJI 84449/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č. j. KUJI 84449/2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nové

Město na Moravě, odboru stavebního a životního prostředí ze dne 4. 9. 2013, č. j. MUNNMN/58170/2008-52 (dále jen „stavební úřad“) a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Stavební úřad zamítl žádost žalobce ze dne 17. 10. 2006, o změnu užívání dočasné stavby: *Námrazoměrná stanice Studnice - pokusné vedení pro sledování námrazy*, spočívající v prodloužení lhůty platnosti této dočasné stavby do 31. 12. 2002, na pozemku p.č. 290/1, 290/3, 290/12 v kat. území Rokytno na Moravě, p.č. 205/1, 205/9, 205/10, 205/11, 210/6, 210/9, 241/5, 242/4, 243, 244/13, 244/18, 237/1, 237/2 v k.ú. Studnice u Rokytna.

II. Obsah žaloby

Podle § 44 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) nelze bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody učinit rozhodnutí o změně užívání stavby. Závazné stanovisko bylo předloženo a není správný závěr správních orgánů v tom směru, že není-li závazné stanovisko kladné, pak ani rozhodnutí o žádosti o změnu užívání stavby nemůže být kladné. V této souvislosti poukázal na nesprávnou citaci § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny žalovaným v rozhodnutí. Žalovaný nesprávně zaměňuje pojem *souhlas* orgánu ochrany přírody a krajiny s pojmem *závazné stanovisko*. Nikoliv tedy bez souhlasu orgánu ochrany přírody, nýbrž bez závazného stanoviska nelze rozhodnout o změně užívání stavby. Závazné stanovisko je nepochybně jiný pojem než souhlas, a proto nelze nepředložením souhlasného stanoviska negativní rozhodnutí odůvodňovat.

Žalobce dále namítal, že v případě rozhodnutí o změně užívání není nutno zkoumat všechny požadavky zakotvené v § 37 či § 62 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) pro rozhodování o umístování a povolování staveb. Dle názoru žalobce nebylo nutné prokázat, že další existence stavby není v rozporu s veřejným zájmem. Rovněž se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že by prodloužení existence námrazoměrné stanice na předmětných pozemcích do roku 2020 bylo v rozporu s územně plánovací dokumentací či se zájmy chráněnými zvláštními předpisy na úseku ochrany přírody a krajiny. Především zdůraznil, že lokalita Studnice se nachází na pokraji CHKO Žďárské vrchy v řídké obydleném území. Získávané informace a údaje o vzniku námrazy, rychlosti tvorby, délce trvání a vzniku nebezpečných nebo kritických situací lze uplatnit na rozsáhlé území v jejím okolí. Lokalita Studnice je významná pro cca 20 % území ČR s vyšším výskytem námrazy. Získané poznatky jsou využívány ve veřejném zájmu zejména pro zvýšení bezpečnosti, ochranu zdraví a majetku osob (např. ve stavebnictví, energetice, lesním hospodářství, klimatologie, telekomunikace a ekologie). Žalobce využití výstupů ze stanice Studnice dále podrobně rozebírá. Shrnuje, že stanice ve Studnici byla vybudována ve veřejném zájmu za podpory a financování státu za účelem prohloubení poznatků o námraze jako klimatickém fenoménu ohrožujícím bezpečnost, zdraví a majetek osob po těžké námrazové kalamitě v polovině 70. let, kdy rozsáhlá území, zejména v prostoru Českomoravské vrchoviny, zůstala několik dní bez dodávek el. energie. Výběr lokality byl proveden po důkladném a dlouholetém sledování na celém území Československa. Z pohledu četnosti, hmotnosti a charakteru výskytu námrazy nelze na území ČR najít vhodnější lokalitu. Likvidační stanice by byl zničen i světový unikátní soubor dat z dlouhodobých měření. Byla by zničena kontinuita sledování a měření námrazy a souvisejících efektů. ČR by ztratila svůj

světový primát a vůdčí roli v problematice sledování a výzkumu námrazy. Vybudování obdobné stanice v jiném a z hlediska potřebných podmínek méně vhodném místě by stálo desítky milionů. Ztráta kontinuity sledování a možnosti okamžité aplikace nových i dosud získaných poznatků je však nevyčíslitelná.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce nesprávné citace § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny žalovaný uvedl, že vycházel ze znění tohoto ustanovení do 31. 12. 2006. Zákon o ochraně přírody a krajiny byl totiž novelizován zákonem č. 186/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „nový stavební zákon“) a podle čl. LVI tohoto zákona se správní řízení zahájena přede dnem nabytí jeho účinnosti dokončí podle dosavadních právních předpisů. V posuzované věci bylo řízení zahájeno podáním žádosti žalobce dne 17. 10. 2006. Žalovaný však dále odkázal i na § 126 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož může stavební úřad vyhovět návrhovateli řízení vedeného podle stavebního zákona, které se týká zájmů chráněných zvláštními předpisy, jen v dohodě, popřípadě se souhlasem dotčených orgánů státní správy, které tyto zájmy chrání. Dotčený orgán státní správy však vyslovil svůj nesouhlas. Pravomocné negativní rozhodnutí orgánu ochrany přírody vylučuje realizaci (prodloužení existence stavby) v území. Je to jeden z řetězcích se správních aktů a záměr může být realizován, mají-li všechny akty pozitivní podobu. Nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody představuje negativní rozhodnutí zavazující stavební úřad a znemožňuje vyhovět návrhu žadatele. Žalovaný v této souvislosti odkázal i na § 65 či § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stavební úřad tedy s ohledem na § 44 odst. 1, § 12 odst. 2 a § 65 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 126 stavebního zákona neměl jinou možnost, než žádost žalobce zamítnout.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce v odvolání nerozporoval nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací. Toliko napadal právní názor stavebního úřadu, že v případě žádosti o prodloužení provozu předmětné stavby se jedná o umístování stavby. Předmětná stavba byla dodatečně povolena jako stavba dočasná, a to rozhodnutím stavebního úřadu č. j. Výst./1174/94-No ze dne 16. 6. 1994 za podmínky č. 4, tj. existence stavby bude k 31. 12. 2005 ukončena s uvedením pozemku do původního stavu. K datu 31. 12. 2005 však vlastníkem stavby odstraněna nebyla a teprve dne 17. 10. 2006 požádal o prodloužení užívání dočasné stavby do 31. 12. 2020. Žádost byla stavebním úřadem projednána v režimu změny užívání stavby dle § 85 stavebního zákona. Podle § 85 odst. 3 stavebního zákona nemůže být změna užívání stavby povolena, pokud je v rozporu se závaznou částí územně plánovací dokumentace. Dle žalovaného i stavebního úřadu je nutno po 31. 12. 2005 na tuto stavbu pohlížet jako na nepovolenou stavbu, tzv. černou stavbu. Podle žalovaného i stavebního úřadu taková stavba již právně neexistuje, a tudíž se nově dodatečně umísťuje i povoluje. Pro její dodatečné povolení, kterým rozhodnutí o změně užívání stavby bylo, je nutno posoudit a vyhodnotit všechny požadavky stanovené v § 37 a § 62 stavebního zákona, tj. i požadavek na soulad s územně plánovací dokumentací obce a i posouzení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tento nesoulad stavební úřad ve svém rozhodnutí odůvodnil a žalovaný se s tím ztotožnil. Závěrem žalovaný uvedl, že není kompetentní k posouzení celospolečenského přínosu stavby a žalobce takové námitky ani v odvolání neuplatnil.

IV. Jednání před soudem

Žalobce i žalovaný při jednání především odkázali na svá písemná podání (žaloba a vyjádření k žalobě). K návrhu žalobce provedl soud dokazování čtením části listinných důkazů, a to usnesení ze dne 5. 2. 2016, č. j. 3317/ZV/2015-6, jímž Ing. Zdeněk Záviš - vedoucí oddělení ochrany přírody a krajiny AOPK ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Žďárské vrchy rozhodl, že úřední osoba P. M. není vyloučen z projednání a rozhodování ve věci žádosti žalobce o udělení výjimky ze zákazů podle zákona o ochraně přírody a krajiny pro povolení změny stavby Námrazoměrných stožárů v lokalitě Studnice u Rokytne ze stavby dočasné na stavbu trvalou. Soud rovněž provedl dokazování čtením části listiny ze dne 29. 1. 2016, č. j. SR10/ZV/2015-15, označené jako „Oznámení nového projednání správního deliktu ve věci námrazoměrných stožárů žalobce v lokalitě Studnice u Rokytne.

V. Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že stavební úřad mohl rozhodnout o změně užívání stavby, aniž by k tomu potřeboval souhlas orgánu o ochraně přírody. Podle názoru žalobce rozhodnutí o změně v užívání stavby nebránilo ani negativní závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Soud zde vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 2 As 18/2011-97, kde se tento zabýval posouzením rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 5. 2007, č. j. 560/537/07, vydaným podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy ze dne 20. 12. 2006, sp. zn. 3564/ZV/D/06. Předmětným rozhodnutím byl podle § 44 odst. 1 a § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vysloven nesouhlas ve věci žádosti žalobce o „*prodloužení provozu námrazoměrné stanice Studnice do roku 2020*“ na pozemcích parc. č. 244/13c, 242/4d, 244/16b, 242/3d, 237/1 v k. ú. Studnice u Rokytne a parc. č. 290/1 v k. ú. Rokytno na Moravě.

Nejvyšší správní soud k věci mj. uvedl: „Na nyní posuzovaný případ skutkově i právně dopadají právní závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 As 20/2009 – 70. Z právní věty, publikované pod č. 1877/2009 Sb. NSS, se podává, že pokud „bylo řízení o vydání souhlasu dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, zahájeno před 1. 1. 2007, je třeba je dokončit s ohledem na čl. LVI zákona č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, podle dosavadních předpisů. Takto vydané nesouhlasné stanovisko má proto formu samostatného správního rozhodnutí vydaného ve správním řízení, a není tedy závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004.“ (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní řízení v nyní projednávané věci

bylo zahájeno dne 3. 10. 2006, tj. již za účinnosti nového správního řádu, avšak ještě před účinností nového stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb.) a zákona novelizujícího další právní předpisy v souvislosti s jeho přijetím (zákon č. 186/2006 Sb.). Teprve posledně zmiňovaný zákon novelizoval i § 90 zákona o ochraně přírody a krajiny, který tak s účinností od 1. 1. 2007, nově stanovil, že souhlasy a stanoviska vydávané podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou samostatným rozhodnutím; zároveň stanovil, že správní řízení zahájená přede dnem účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů. Je proto zřejmé, že správní řízení v dané věci muselo být dokončeno dle staré právní úpravy - nesouhlasné stanovisko, které vydal správní orgán prvního stupně, je po materiální i formální stránce samostatným správním rozhodnutím, které podléhá samostatnému soudnímu přezkumu (k tomu srov. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS). Sluší se pro úplnost poznamenat, že uvedený závěr není v rozporu se závěry vyslovenými rozšířeným senátem zdejšího soudu v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113. Zde se rozšířený senát vyslovil k otázce soudní přezkoumatelnosti souhlasu dle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, vydaného až po 1. 1. 2007.

V posuzovaném případě bylo řízení zahájeno dne 17. 10. 2006 a podle výše uvedeného přechodného ustanovení nového stavebního zákona se správní řízení zahájená před dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Dle názoru soudu proto i při aplikaci zákona o ochraně přírody a krajiny bylo třeba vyjít z jeho znění do 31. 12. 2006. S tím souvisí i to, že nesouhlas Správy CHKO Žďárské vrchy byl Nejvyšším správním soudem posouzen jako samostatné správní rozhodnutí. Dle § 44 odst. 1, věty první, zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 31. 12. 2006 *na území národních parků a chráněných krajinných oblastí nelze bez souhlasu orgánu ochrany přírody vydat rozhodnutí o umístění, povolení či změně v užívání stavby, povolení k nakládání s vodami a k vodohospodářským dílům, povolení k některým činnostem či udělení souhlasu podle vodního zákona. Tohoto souhlasu není pro účely územního a stavebního řízení třeba, jde-li o stavby v souvisle zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti a pokud má obec schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánu ochrany přírody k této dokumentaci.* V posuzovaném případě tedy bylo nezbytnou podmínkou ke změně v užívání stavby spočívající v prodloužení lhůty platnosti dočasné stavby souhlas Správy CHKO Žďárské vrchy. Vyslovila-li Správa CHKO Žďárské vrchy s takovou změnou nesouhlas, pak nebylo možné změnu stavby povolit a prodloužit platnost dočasné stavby. Lze poukázat i na § 126 stavebního zákona, podle něhož *dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit.* I z tohoto ustanovení plyne, že povolení změny stavby bylo možné toliko se souhlasem Správy CHKO.

Další námitka směřovala proti nesouladu s územně plánovací dokumentací. Žalobce v této souvislosti především obsáhle argumentoval veřejným zájmem na zachování Stanice ve Studnicích. Podle § 85 odst. 3 stavebního zákona změna v užívání stavby nemůže být povolena, pokud je v rozporu se závaznou částí územně plánovací dokumentace.

V rozhodnutí stavebního úřadu je mj. uvedeno, že *Námrazoměrná stanice Studnice je tvořena třemi stožáry s nadzemním vedením o rozpětích cca 260 m a součást stavby je u středního stožáru objekt pozorovací stanice. Krajiní stožáry jsou umístěny na pozemcích p.č. 290/12 v kat. území Rokytno na Moravě a na pozemku p.č. 237/2 v k.ú. Studnice u Rokytna. Tyto pozemky jsou umístěny v ploše s funkčním využitím louky a pastviny, kde jsou přípustné funkce pozemky luk a pastvin. Podmíněně přípustné jsou: ostatní zeleň, rybníky závlahové nádrže, pozemky plnící funkci lesa, zahrady, ovocné sady, nezbytné sítě technického vybavení, nezbytné liniové a dopravní stavby, odvodňovací příkopy, hráze sloužící k ochraně před zamokřením nebo zátopu, ochranné terasy proti erozi.* Žalobce ani konkrétně neargumentoval tak, že by stavební úřad nesprávně vyložil územní plán a krajiní stožáry by byly umístěny na pozemcích, jejichž funkční využití to umožňuje. Soud tedy neshledal důvod, aby se od posouzení stavebního úřadu odchýlil. Soud zde nemohl hodnotit deklarovanou veřejnou prospěšnost předmětné stavby, neboť územní plán takové hodnotící kritérium nezakotvuje. Střední stožár s objekty je pak možné na pozemcích p.č. 242/2 v k.ú. Studnice v souladu s územním plánem umístit. Jak plyne ze shora uvedeného, v řízení o změně v užívání stavby povinnost obstarat si souhlas se změnou stavby a rovněž i posouzení souladu se závaznou částí územně plánovací dokumentace je dána přímo § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2006, resp. § 85 odst. 3 stavebního zákona. Stavební úřad i žalovaný postavili své zamítavé rozhodnutí na nesplnění těchto dvou kritérií (nesouhlas orgánu ochrany přírody a nesoulad s územně plánovací dokumentací) a nezabývali se prokázáním toho, zda je stavba v souladu s veřejným zájmem. Námitka žalobce v tomto směru není proto důvodná.

Soud k věci závěrem uvádí, že oba listinné důkazy byly vydány až v roce 2016, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno koncem roku 2013 a ani z nich neplyne, že by v době rozhodnutí žalovaného ke změně v užívání stavby nebyl potřebný souhlas správy CHKO Žďárské vrchy. Ani z nich neplyne, že by stavba v době rozhodnutí žalovaného byla v souladu s územním plánem.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. 2. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu